

til hvilken de ministerielle Budgetter udfærdigedes den 12te og 20de April (Ministerialtidende 1888 B. Side 223—282 og 289—343).

Da Rigsdagen samledes i Oktober 1888, forelagdes denne foreløbige Lov den 3dje af et Medlem i Folketinget (Rigsdagstidende 1888—89, Tillæg A. Sp. 1809—12) og nægtedes videre Fremme den 5te, hvorefter Finansministeren den 15de samme Maaned fremlagde dels „Forflag til Lov om Indtægts- og Udgiftsbevilling, indtil Finansloven for Finansaaret fra 1ste April 1888 til 31te Marts 1889 er given“ og dels „Forflag til Finanslov for Finansaaret fra 1ste April 1888 til 31te Marts 1889“ (Tillæg A. Sp. 1899—1900 og 1901—2130). Begge Forflag bleve henvisne til Finansudvalget, som dog ikke afgav nogen Betænkning derover, inden Samlingen sluttedes.

Den 10de Januar 1889 fremlagde den samme Minister „Forflag til Lov om Tillægsbevilling for Finansaaret fra 1ste April 1888 til 31te Marts 1889“ (Tillæg A. Sp. 3025—3142), som den 16de ligeledes henvisnede til Finansudvalget. Det afgav Betænkning derover den 1ste Marts (Tillæg B. Sp. 1017—1100, jfr. Sp. 1889—1950), og den 30te sendtes Forflaget til Landstinget, hvor det dog kun var til første Behandling.

Der foreligger saaledes hverken nogen af Rigsdagen vedtagne Finanslov eller nogen Tillægsbevillingslov. Statsrevisorerne have derfor i deres Undersøgelse af Statsregnskabet for dette Aar været stillede paa lignende Maade, som for de nærmest foregaaende, idet de have været henvisne til en Sammenligning mellem det og de ministerielle Budgetter af 12te og 20de April 1888 samt disses Forhold til det af Regeringen fremlagte og af hvert af Tingene vedtagne Finanslovsforflag, til det ligeledes af Regeringen fremlagte og af Folketinget vedtagne Tillægsbevillings-Lovforflag og til Overfløene fra tidligere Aar“.

og Indstillingerne med deres Begrundelse saaledes:

„I Følge det saaledes oplyste skønner Høgsbro og Hørup af de i Statsrevisorerne Betænkning for de 3 Finansaar 1885—88 anførte Grunde ikke rettere, end at det for Finansaaret 1888—89 afslagne Statsregnskab maa indstilles til ikke at passere, hvorfor der da

heller ikke for dem, lige saa lidt som ved de tre foregaaende Statsregnskaber, bliver Lejlighed til at gjøre Indstilling angaaende Regnskabets enkelte Poster.

Dinejen og Dressing maa derimod ligeledes i Følge de samme Betragtninger, som de have gjort gældende i de nævnte Betænkninger, indstille det for Finansaaret 1888—89 afslagne Statsregnskab til Godkendelse.“

Som det vil ses, henviser Revisorerne med Hensyn til Begrundelsen af deres Indstillinger til de af dem i Betænkningerne for de 3 foregaaende Finansaar anførte Ræsonnements. Udvalget, saavel dets Flertal (Kajser, Rump, Sehested og Sthyr), der tiltræde Dinesens og Dressings Indstilling, som Mindretallet (Th. Nielsen), der slutter sig til Høgsbros og Hørups Indstilling, formene ogsaa at kunne nøjes med som Grundlag for disse Standpunkter at henvisne til, hvad der indeholdes i de af Landstingets Udvalg i tidligere Aar over Statsrevisionens Arbejder afgivne Betænkninger.

Ved Gennemgangen af Statsrevisionsbetænkningen har Udvalget gjort den Sagtagelse, at det Antal Bemærkninger, som Revisorerne have set sig foranledigede til at knytte til Statsregnskabets Detail, er særdeles lille, navnlig naar bortses fra de Bemærkninger, som kun ere Gentagelser fra tidligere Betænkninger. Dette staar vistnok i Forbindelse med, at Revisorerne Indstillinger angaa Godkendelsen af det samlede Statsregnskab, hvorved der for de 2 Revisorer ikke bliver Plads til særlige Indstillinger med Hensyn til enkelte Poster. Men Udvalget formener dog, at burde hende Opmærksomheden paa Ønskeligheden af, at Statsrevisorerne ved de Statsregnskaber, som de modtage til Revision, selv om der foreligger et Modsetningsforhold som ved det foreliggende og de nærmest foregaaende, dog ville, hvad enten de staa paa det ene eller det andet Standpunkt, søge at behjæp Enkelthederne saa fuldstændigt, som der efter disses Bestaendighed maatte være Anledning til.